

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

สร้างสิริมงคลแก่ตน

(มีผู้มาฟังเทศน์ทั้งประชาชนและข้าราชการประมาณ ๘๐๐ คน)

ขณะนี้บรรยากาศทุกอย่างเป็นมหามงคล สิริมงคลทั่วหน้ากันหมด ตั้งแต่ชาวอุดรฯ เรามาจนกระทั่งถึงวัดป่าบ้านตาด เพราะ ศ.จ. ดร. ทูลกระหม่อมสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณฯ ท่านเสด็จมาโปรดปรานพี่น้องชาวอุดรฯ เรา เมื่อคืนนี้นั้นไปพักแรมที่อุดรฯ ก็เป็นสิริมงคลแก่พี่น้องชาวอุดรฯ เราทั่วหน้ากัน หลังจากนั้นตอนเช้าท่านเสด็จมา ตามสภาพทั่ว ๆ ไปจะรู้สึกมีความชุ่มเย็นตามสายทางตลอดมาจนถึงวัดป่าบ้านตาด เวลานี้ความรู้สึกของพี่น้องทั้งหลายโน้มไปในทางบุญทางกุศล คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และมีฟ้าหญิงท่านเสด็จมาโปรดปรานพวกเรา จึงรู้สึกว่าเป็นบรรยากาศที่มหามงคลอย่างยิ่ง

จิตใจของพี่น้องทั้งหลายที่คิดที่นึก ตากดี หูกดี จิตใจก็ดี คิดตั้งแต่แง่ที่เป็นสิริมงคลแก่เราทั้งนั้น ในบริเวณศาลาวัดป่าบ้านตาดเฉพาะเวลานี้ก็รู้สึกว่าเป็นมหามงคลแก่พี่น้องทั้งหลาย ตากได้เห็นสิ่งที่ประมงคล หูกได้ฟัง จิตก็คิดสิ่งที่ประสิริมงคล จิตใจเราเมื่อสร้างความเป็นสิริมงคลแก่ตนแล้ว ทุกอย่างที่จะแสดงออกจะเป็นไปเพื่อความราบรื่นสงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน เพราะอำนาจแห่งธรรมโน้มไปหมดครอบโลกธาตุ ไม่มีอะไรเกินธรรม

ธรรมเป็นธรรมชาติที่ให้ความร่มเย็นทั่วหน้ากัน เพราะฉะนั้นท่านจึงแสดงไว้เป็นคู่เคียงกันมาตลอดกาลไหน ๆ ว่า โลกกับธรรมนี้อยู่คนละฝั่ง ฝั่งโลกเป็นฝั่งที่รุกราน เป็นภัยแก่สัตว์โลกทั่ว ๆ ไป ฝั่งแห่งธรรมเป็นน้ำดับไฟให้ได้รับความสงบร่มเย็นจากธรรม ที่ชะล้างสะสางสิ่งที่สกปรก ซึ่งกิเลสก่อเอาไว้สร้างเอาไว้ทั่วดินแดน ด้วยเหตุนี้ธรรมจึงต้องมีประจำโลก ถ้าไม่มีธรรมโลกไม่มีความหมายอันใดเลย แต่คำว่าธรรม ๆ นั้นสัตว์โลกไม่ค่อยจะรู้เรื่องราวกันนัก ไม่เหมือนเรื่องของกิเลส แต่คำว่ากิเลสโลกก็ไม่รู้จัก รู้แต่ธรรมชาติของตัวกิเลสอย่างแท้จริงนั้นแสดงอยู่ภายในจิตใจ ให้เป็นพื้นเป็นไฟให้ติดไฟดินอยู่ตลอดเวลา

จิตใจเราหาความสุขไม่ได้ มีแต่การติดการติด นี้ก็คือเชื้อของมันอยู่ภายใน ผลักดันออกมาให้ติดให้ติดให้ทะเยอทะยาน ลืมเนื้อลืมตัว ลืมอรรถลืมนิยาม มีแต่วิ่งตามธรรมชาติอันนี้ ที่ให้ชื่อว่ากิเลส อยู่ทั่วหน้ากัน นี้คือเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น ติดดินตลอดเวลา เหมือนกับไฟไหม้ป่า ไหม้ไปหมดทั้งสัตว์ทั้งบุคคล ต้นไม้ใบหญ้า ไหม้ไป

หมดไม่เลือกหน้า ก็คือกิเลส มันไม่เห็นไปไหนเฉพาะภูเขาดินฟ้าอากาศเท่านั้นกิเลส แต่มันชอบไปไหนในหัวใจสัตว์ในหัวใจบุคคล

เพราะเหตุนี้เองศาสนาจึงต้องมี ธรรมจึงต้องมีเป็นน้ำดับไฟ ธรรมก็ไม่ได้ไปดับ ต้นไม้ใบหญ้าภูเขาเลากอที่ไหนไม่ดับ ดับที่พื้นที่ไฟของกิเลสก่อสร้างขึ้น คือภายในจิตใจของสัตว์ เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราซึ่งควรจะได้รับน้ำดับไฟจากอรรถจากธรรม ด้วยการได้ยินได้ฟัง สดับตรับฟังและอบรมจิตใจของตนให้มีความสงบร่มเย็นด้วย ธรรม ไปที่ไหนอย่าลืมคำว่า พุทธโธ ซึ่งกระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ เพราะพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้แล้วเป็นธรรมธาตุกระจายครอบแดนโลกธาตุ นี้ที่เราทั้งหลายได้ยอมรับและกราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจตลอดมา คือธรรมประเภทนี้

แต่โลกก็มองไม่เห็น ท่านได้ประกาศไว้ว่า ธรรมมีอยู่ ๆ คือธรรมประเภทนี้แลมีอยู่ เมื่อแยกออกมาทำประโยชน์แก่โลก ก็โปรดปรายไปทุกแห่งทุกหน เช่น มีพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก ครูบาอาจารย์ประกาศธรรมสั่งสอนนี้เท่ากับน้ำดับไฟ ดับไปทุกแห่งทุกหน กิเลสความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาที่เป็นไฟเป็นไฟต่อหัวใจสัตว์โลก ก็ค่อยสงบร่มเย็นลงไป เพราะน้ำดับไฟได้แก่ธรรม ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระพุทธเจ้า จากพระสงฆ์สาวก ครูบาอาจารย์ท่านตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

เวลานี้เราทั้งหลายที่กำลังได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมซึ่งเป็นมหามงคลอย่างยิ่ง ต่อหูต่อตาต่อใจของเราทุกคน เวลานี้เราสร้างมหามงคลแก่จิตใจของเราทั่วหน้ากัน ด้วยความสำนึกคิดเรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วน ๆ ภายในศาลาหลังนี้ เพราะขณะนี้กำลังแสดงธรรม จึงเท่ากับน้ำดับไฟ จิตใจก็สงบร่มเย็นไม่คิดสายแสบไปตามไฟตามไฟที่เคยเผาไหม้ตลอดมา ยอมรับอรรถรับธรรม คือเสียงอรรถเสียงธรรมเข้าสู่ใจ ใจก็มีความสงบร่มเย็น

นอกจากนั้นก็เป็นที่เครื่องเตือนใจเราต่อไป ได้นำธรรมที่ท่านแสดงไว้แล้วไปเป็นเครื่องเตือนใจของตนเสมอ ก็เป็นสิริมงคลและเป็นน้ำดับไฟเจือปนกันกับกิเลสไปด้วย กิเลสก็ไม่รุนแรงเพราะมีน้ำดับไฟติดตามกันไป นี่ละชาวพุทธของเราจึงไม่ควรห่างเหินจากอรรถจากธรรม ซึ่งเป็นน้ำดับไฟ ภายในหัวใจของเรามีแต่ไฟแต่ไฟคือกิเลสทั้งนั้น จึงต้องอาศัยน้ำดับไฟคือธรรม

คิดเรื่องใด ๆ ส่วนมากมีแต่คิดถึงเรื่องกิเลสตัณหา เราไม่ได้ว่ามันเป็นกิเลสตัณหา แต่ธรรมชาตินั้นหากเป็นอย่างนั้น ผลักไสจิตใจให้คิดให้ว่าวุ่นวุ่นมัวตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีเวลาขยับขยับขยับตัวได้เลย คือกิเลสติดเครื่องตั้งแต่ตื่นนอน ไม่มีดับเครื่อง ต้องเอาเวลาหลับเท่านั้นเป็นเครื่องดับเครื่องของกิเลส คนเราถ้าไม่ได้หลับได้นอนบ้างเลยนี้ตายง่ายที่สุด ไม่อยู่ไปกี่วันแหละต้องตาย เพราะกิเลสมัน

เผาผลาญ จึงต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องบำบัด นี่ละความคิดที่กิเลสมันติดเครื่องเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้หัวใจ ให้คิดให้ปรุงตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ส่วนมากมีแต่เรื่องของกิเลสทำงานทั้งนั้น ธรรมไม่ค่อยมี

นอกจากท่านผู้ปฏิบัติธรรม โดยเฉพาะก็คือพระผู้มั่งอรรถธรรมอย่างยิ่ง เช่น พระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าในเขา นี่มีตั้งแต่ท่านสั่งสมน้ำดับไฟตลอดเวลา ชำระกิเลสค้นหาตลอด ๆ อิริยาบถทั้งสี่ยืนเดินนั่งนอน สติกับจิตมีความระมัดระวังจากภัยคือกิเลสทั้งหลาย ซึ่งเกิดในสถานที่เดียวกันอยู่ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้ก็ถูกลามออกไปไม่ได้ เพราะมีน้ำดับไฟ ๆ เครื่องปราบปรามกันตลอด ท่านก็ทรงอรรถธรรมได้

พระพุทธเจ้าท่านทรงอรรถธรรมเป็นพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ขึ้นมาอยู่ในป่าในเขา ท่านชำระจิตใจของท่านจนได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้วประกาศสอนธรรม ผลแห่งการปฏิบัติ ปฏิบัติด้วยวิธีการใด พระองค์ก็ทรงนำมาสั่งสอนแก่สัตว์โลกให้ได้ยึดได้ถือ ซึ่งเป็นปฐมฤกษ์ก็คือพวกปฐมสาวก เมื่อได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากพระพุทธเจ้าในแดนแห่งความเกษมศานต์สำราญพระทัย ได้แก่ป่าแก่เขาแล้ว พระสงฆ์เหล่านั้นก็มาปฏิบัติปรากฏผลขึ้นมาทันทีทันใด

ในขณะที่พระองค์ทรงแสดงปฐมเทศนา คือธัมมจักกัปปวัตตนสูตร แสดงถึงผลที่พระองค์ทรงบำเพ็ญมา สรุปลงไปแล้วก็ มาประกาศให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟังอย่างประจักษ์ใจในขณะนั้นว่า ผลที่เราได้ปฏิบัติมาตั้งแต่เริ่มแรกเสด็จออกทรงผนวช ประพฤติปฏิบัติพระองค์ได้รับความลำบากยากเย็นเข็ญใจ ถึงขนาดสลบไสไป ๓ ครั้งนั้นได้ปรากฏขึ้นแล้วแก่เราตถาคตประจักษ์พระทัยไม่สงสัย เป็นคำพระบาลีว่า ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุทฺปาทึ ญาณความรู้อันเลิศเลอ และความเห็นอันซาบซึ้งในพระทัยนี้ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา

อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากกองทุกข์ทั้งหมดในแหล่งแห่งวิภูสงสาร อันเต็มไปด้วยความเกิดแก่เจ็บตาย ที่กอบโกยความทุกข์ไปด้วยกันนั้น ความหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้เราไม่มีการกำเรบแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ซึ่งเกิดแก่เจ็บตายเหมือนสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปมากี่กัปกี่กัลป์ ต้นไม้ไม่มีปลายไม่มีเรื่องความเกิดตายของสัตว์นี้ แต่มาถึงชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราแล้ว เรียกว่า อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา จะไม่ซ้ำซากต่อการเกิดตายอีกต่อไปแล้ว นตฺถิทานิ ปุณฺพุกฺวो บัดนี้ความเกิดอีกความตายอีก การหาบหามกองทุกข์ด้วยความเกิดตายของเราไม่มีแล้ว คือไม่มีการเกิดการตายอีกแล้ว

พอประกาศจบลง เบญจวัคคีย์ทั้งห้ามีพระอัญญาโกณฑัญญะ ก็ออกอุทานประจักษ์ใจของท่านได้รับธรรมของพระพุทธเจ้า ซาบซึ้งถึงกระแสแห่งธรรม คือเป็น

พระโสดาบัน คำว่า โสตะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพาน ได้พัดพิงถึงพระอัญญาโกณฑัญญะแล้ว และเปล่งอุทานขึ้นมาว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ ภาษาที่ท่านแปลตามปริยัติว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นย่อมดับเป็นธรรมดา แต่ภาษาที่พระอัญญาโกณฑัญญะนั้นแม้หลงตาบัวตัวเท่าหนู ก็เป็นเครื่องสนับสนุนได้ทันทีว่า แปลขึ้นด้วยความประจักษ์ใจถึงกับออกอุทานเช่นนั้น ต้องออกอย่างรุนแรงว่า สิ่งใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วต้องดับทั้งนั้น นี่แปลทางภาคปฏิบัติที่รู้ธรรมรู้ธรรมประจักษ์ใจ แปลอย่างเด็ดอย่างขาดสมกับใจได้รู้เห็นจริง ๆ

หลังจากนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับพระอัญญาโกณฑัญญะว่า อญฺญาสิ วต โภ โกณฺทญฺโญ อญฺญา สิ วต โภ โกณฺทญฺโญ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ คือรู้ธรรมที่เลิศเลอ ซึ่งพระพุทธเจ้าประกาศออกมาเพียงกระแสแห่งธรรมในชั้นพระโสดาเท่านั้น พระอัญญาโกณฑัญญะก็อุทานอย่างรุนแรงออกมา แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับกันว่า พระอัญญาโกณฑัญญะได้สักขีพยานเรียบร้อยแล้ว กระแสแห่งธรรม คือ กระแสแห่งพระนิพพานได้พัดพิงถึงแล้ว

นี่แหละธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงให้เห็นบรรดาสัตว์ทั้งหลายฟัง มีปฐมสาวก เป็นต้น ท่านได้ศึกษาอรรถธรรมในป่าในเขา สำเร็จออกมาเป็นสรณะของพวกเรา พระพุทธเจ้าเป็นสรณะองค์เอก พระธรรมเป็นสรณะองค์เอก พระสงฆ์เป็นสรณะองค์เอกของพวกเรา ได้บรรลุธรรมในป่าในเขาเพราะการบำเพ็ญ เพราะฉะนั้นการบำเพ็ญของพระในครั้งพุทธกาลตลอดมา ตามพระพุทธบัญญัติที่ทรงไว้แล้ว เวลาพระบวชแล้วจึงไล่พระเข้าในป่าในเขา โดยพระวาทรับสั่ง พระทุก ๆ องค์ต้องได้รับพระโอวาทบทนี้ทุก ๆ องค์ ไม่มีแม่องค์เดียวที่เว้นไม่ได้รับพระโอวาทข้อนี้ว่า

รุกฺขมฺูลเสนาสนํ นิสุสાય ปพฺพชฺษา ตตฺถ เต ยาวซีวํ อฺุสฺสาโท กรณียโย
 บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านไปเที่ยวอยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ อันเป็นที่บำเพ็ญสมณธรรมโดยสะดวก และจงทำความอุตสาหะพยายามอย่างนี้ตลอดชีวิตเถิด นี่คือนุศาสน์เครื่องพร่ำสอนของพระพุทธเจ้าแก่บรรดาพระสงฆ์ ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ได้ประกาศตลอดมา ไม่ว่าพระสงฆ์องค์ใดที่บวชจากอุปัชฌาย์ใด พระโอวาทข้อนี้จะต้องติดตามเว้นไม่ได้เลย คือไล่เข้าในป่าเพื่อชำระกิเลสตัณหา นี่สมัยพุทธกาลท่านไล่พระเข้าในป่า

แต่สมัยปัจจุบันนี้กิเลสมันไล่พระเข้าในบ้านในตลาดตเล เข้าในตลาดที่กระดุกหมูกระดุกวัวซุ่ม ๆ หรืออาจมีกระดุกหมาด้วยก็ได้มันซุ่ม ๆ อยู่ในป่า ให้พระไปหากว่านเอามา เรื่องราวอะไรที่เป็นเรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องขยะต่าง ๆ นั้นไปกว้านเข้ามาสู่ใจ ไม่ได้เหมือนครั้งพุทธกาล ไล่เข้าไปในป่า ไปชำระสิ่งที่มืออยู่ภายในใจของตน ซึ่ง

ล้วนแล้วตั้งแต่พวกถึงขยะ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เป็นพวกถึงขยะ และเป็น
 ฟืนเป็นไฟด้วย ไล่เข้าไปในป่าเพื่อชำระสิ่งเหล่านี้ออก ไม่ให้สิ่งภายนอกเข้ามาเพิ่มพูนกัน
 อีก แต่พวกเรานี้ไล่เข้าไปในป่ามันกลับเข้าไปในบ้าน ไปหากว่านสิ่งเหล่านี้มาเผาตัวเผา
 จิตเผาใจ เลยกลายเป็นฟืนเป็นไฟแบบเดียวกันหมด ไม่ว่าพระไม่ว่าฆราวาสไม่ต่างกัน
 เลยก็คือ การชำระสะสางกิเลสนี้ไม่ค่อยมีในวงพระพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า ที่ทรง
 แสดงไว้อย่างเด็ดขาดเพื่อให้เห็นทุกข์เห็นภัยจริง ๆ กลับกลายเป็นเห็นสิ่งเหล่านั้นเป็นคุณ
 ไปหมด นี่ละศาสนากลับกลายมาอย่างนี้

เพราะฉะนั้นผู้ทรงมรรคทรงผลจึงไม่ค่อยมี ถ้าทรงเรื่องกิเลสตัณหาถึงขยะมูล
 ฝอยเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ว่าพระว่าเณร ประชาชน ทั่วดินแดนมีแต่ผู้ทรงขยะมูลฝอย
 เรื่องฟืนเรื่องไฟ ความสกปรกโสภณเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มหัวใจ มีอยู่ในหัวใจของทุก ๆ
 คน ล้วนแล้วแต่ถึงขยะที่เป็นฟืนเป็นไฟนี้ทั้งนั้น นี่ละเมื่อห่างไกลจากอรรถจากธรรม
 แล้วสิ่งเหล่านี้จะใกล้ชิดติดพันกับใจ ก่อพินก่อไฟเผาไหม้ใจตลอดไป พวกเราทั้งหลาย
 ซึ่งเป็นชาวพุทธอย่าได้ห่างเหินจากศีลจากธรรม ไปที่ไหนให้มี พุทโธ ธัมโม สังฆโม ติด
 เนื้อติดตัว มีสติยับยั้งชั่งตัวเสมอ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวอันเป็นเรื่องของกิเลสจุลลากลาก
 ไปอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับมีแต่การจุลลากลากของกิเลสทั้งนั้น ให้มี
 ธรรมเป็นเครื่องยับยั้งกันไว้ แล้วใจจะมีความสงบร่มเย็น

คำว่ามรรคว่าผลนั้น ได้แก่ผลแห่งการรักษาจิตใจ รักษาตัวของเรา ก็เป็นบุญ
 เป็นกุศลเป็นความสงบร่มเย็นขึ้นมา ถ้าเราไม่มีธรรมเป็นเครื่องกำกับรักษาแล้ว ก็จะมี
 แต่พินแต่ไฟ พอมองเห็นหน้ากัน สบายดีเทร่อ ถามกันถามแบบล่อย ๆ อย่างนี้ สบาย
 ดีเทร่อ ผู้ที่ตอบออกมาจะตอบว่า เอ้อ สบายดี วันนี้ความโลภฉันก็มาก ความโกรธฉันก็
 มาก ราคะฉันก็มาก ฝัวฉันก็มี ๕ ฝัว เมียฉันก็มี ๑๐ เมีย ฉันสบายดี อย่างนี้ไม่เคยมี มี
 แต่ถามว่าสบายดีเทร่อ สบายตายยังงัย เมื่อคืนนี้พ่ออีหนุมันไปไหนก็ไม่รู้ มันวิ่งไปเถล
 ไถลหาอีสาว เอ้า ถามทางผู้ชายอีก เป็นยังงัยสบายหรือ สบายตายยังงัย แม่อีหนุมันไป
 ไหนตั้งแต่เมื่อวานนี้ ได้สองวันสามวันไม่กลับมาบ้านเลย

นี่มันสบายยังงัย มันไปทวีปไหนก็ไม่รู้ นรกอเวจีเอาไปไหนเราก็กไม่ทราบไม่ตา
 มหาหวัมันแหละ ปล่อยให้มันไปได้ ๑๐ ฝัวก็ช่างมัน นี่ละคำตอบกันในคำว่า สบายดีเท
 ร่อ ของกิเลสมันมีแต่เรื่องทวนกระแสกลับ เป็นเรื่องกองทุกข์กลับมา ๆ ถ้าถามความ
 สบายของธรรมไม่เป็นอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้ารับสั่งถามพระสาวกว่า เป็นยังงัยไปอยู่
 ในป่านั้น เชนั้น ถ้านั้น เป็นยังงัยภาวนา พระสงฆ์ที่ไปบรรมในป่าในเขากราบทูลพระ
 พุทธเจ้าอย่างเต็มหัวใจ ด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ด้วยความเคารพเทิดทูนพระพุทธเจ้า
 ออกมาจากจิตใจของตนที่รู้เห็นอรรถธรรมตามพระพุทธเจ้าอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน

ไปอยู่ที่นั่นการภาวนาเป็นอย่างนั้น ๆ มีความสงบร่มเย็นอย่างนั้น มีความสุขอย่างนั้น สติปัญญากลมกลืนไปกับใจ ใจมีแต่ความสงบร่มเย็นในชั้นสมาธิ ใจมีแต่ความสว่างกระจ่างแจ้งทางด้านปัญญา ใจจะกิเลสฆ่ากิเลสตลอดเวลา กิเลสตัวใดไม่มาผ่านได้เลย มีแต่ชำระซักฟอกฟาดฟันหั่นแหลกกันตลอดเวลาเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งถึงไปที่นั่นได้สำเร็จมรรคผลนิพพาน ในเขาลูกนั้น ในป่านั้น ในถ้ำนั้น ทรงบรมสุข ทรงธรรมธาตุออกมาจากปากจากเขานั้นสว่างามสุดยอดในหัวใจนี้ นี่พระสงฆ์สาวก ทูลพระพุทธเจ้าท่านกราบทูลอย่างนั้น

ที่นี้บรรดาพระสงฆ์สาวกทั้งหลายที่อบรมสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาคือพระปฏิบัติ ก็ถามแบบเดียวกัน เป็นยังไงไปอยู่ที่นั่น ๆ การภาวนาเป็นยังไง โอ๊ย ดีมากอยู่ที่นั่น มีแต่ความสงบร่มเย็น บำเพ็ญธรรม สิ่งไม่รู้ รู้ขึ้นมา สิ่งไม่เห็น เห็นขึ้นมา ท่านแสดงไว้ในตำรับตำรานั้น ออกมาทีหลังนะตำรับตำรา แต่ก่อนออกจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้าเลยทีเดียว ออกจากปากของพระสาวกทีเดียว แล้วถอดจากหัวใจนี้ จากปากนี้ ใส่หูนั้น ใส่หัวใจนั้น ล้วนแล้วตั้งแต่มรรคผลนิพพานล้วน ๆ มีแต่ความรื่นเริงบันเทิง เวลาสนทนากันนั่งไม่รู้เวลาลำเวลา เพราะจิตใจหมุ่นกับธรรมด้วยความรื่นเริงในมรรคผลนิพพานตลอด ผลที่แสดงออกต่อกันมีแต่ความยิ้มแย้มแจ่มใส ได้คิดตักตักเป็นลำดับลำดับ

องค์นี้รู้อย่างนั้น องค์นั้นรู้อย่างนั้น องค์นั้นเห็นอย่างนั้น ต่างองค์ต่างรู้ต่างเห็น ตามนิสัยและวาสนาของตนเอง เวลาออกมาสนทนากันมีแต่ความเป็นมงคลต่อกัน นี่ละท่านถามกัน เป็นยังไงสบายดีหรือ ท่านสบายด้วยอรรถด้วยธรรม ท่านสบายด้วยความรื่นเริงบันเทิงในคุณงามความดีที่ท่านบำเพ็ญมา ถ้ามองคืไหนก็เป็นอย่างนั้น ๆ นี่คือผู้ปฏิบัติธรรม ถ้ามองถึงเรื่องความสะดวกสบายภายในร่างกายและจิตใจนั้น แสดงออกมาส่วนมากมักจะเป็นทางด้านจิตใจ มีแต่ความรื่นเริงบันเทิงในธรรมทั้งหลาย นี่คือผลแห่งการปฏิบัติธรรมอบรมธรรม เป็นอย่างนี้ เป็นที่พึงใจแก่ผู้บำเพ็ญ

ที่นี้ผลแห่งการวิ่งตามกิเลสนั้น ถ้ามองปากไหนก็อย่างที่กล่าวมานี้ คนนั้นได้ ๕ เมีย คนนี้ได้ ๕ ผัว ออกจากนี้ยังไม่พอ พอมีช่องว่างที่ไหนจะเอาอีก พอได้ ๑๐ ผัวก็จะเอา พอได้ ๑๐ เมียก็จะเอา เอามันตลอดไป นี่ความโลภสร้างแต่พินแต่ไฟเผาเผาไหม้ตัวเอง เผาไหม้ครอบครัวเหี้ยมเรื้อน ผัวเมียอยู่กันไม่ได้ แดกกระจัดกระจายจากกัน ลูกเต้าเหล่ากอทั้งหลายที่อยู่ในบ้านในเรือน จิตใจเศร้าหมองเหงาหงอยไปหมด เด็กมีที่คนฟังเสียงพ้อกับแม่ทะเลาะกันเท่านั้น ทุกหูทุกใจเด็กนั้นเป็นไฟเผาไปหมด ใครอยู่ที่ไหนรุ่มง่ามตัวมเตี้ยม เพราะความคิดนี้มีแต่พินแต่ไฟ เอาออกมาจากพ่อแม่ทะเลาะกัน แล้วก็มาเป็นไฟเผาตัว ไปโรงรำโรงเรียนครูสอนอะไรไม่รู้เรื่อง นั่งถ่อ นั่งมอง จิตใจอยู่

กับพ่อกับแม่ทะเลาะกัน เอามาเผาตัวเองอยู่ภายในใจ เรียนหนังสือหนังสือก็ไม่ได้เรื่อง
ได้ราว

สกุลนั้นก็เป็นอย่างนั้น สกุลนี้ก็เป็นอย่างนี้ สกุลนั้นก็พ่อแม่ทะเลาะกัน สกุลนี้
พ่อแม่ทะเลาะกัน ทั้งบ้านทั้งเมืองมีแต่พ่อแม่ทะเลาะกัน ด้วยกิเลสจับหัวใส่ให้อาไฟ
เอาไฟเผาหัวทั้งหัวทั้งเมีย แล้วก็มาเผาลูกเต้าเหล่ากอเข้าไปอีก เลยร้อนไปตาม ๆ กัน
หมด นี่คือผลของกิเลส เวลาเจอกันว่า สบายดีหรือ ก็อย่างที่ว่า สบายตายยังงั้น นั่นขึ้น
เลยเห็นไหม เพราะมันอึดอันตันใจ ไม่ได้พูดมันอยู่ไม่ได้มันจะตาย ระบายออกมา คน
นั้นก็แบบเดียวกัน คนนี้ก็แบบเดียวกัน ต่างคนต่างเต็มไปด้วยไฟด้วยไฟ ไม่มีใครซื้อ
ใครขายกันได้ ชายไม่ออกคือเรื่องของกิเลสทั่วมุมหัวใจสัตว์โลก มีแต่ความทุกข์ความ
ทรมาน นี่โทษแห่งความห่างเหินจากศีลจากธรรม

ถ้าเป็นผู้มีศีลมีธรรม มีความรักใคร่ใกล้ชิดกับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์
แล้ว ผู้เดียวพอแล้วไม่ต้องไปหามาจากที่ไหน ผู้เดียวเมียเดียวพอมาทิ้งกับตั้งกัลป์
ทรงความสุขความเจริญไว้ด้วยกรอบแห่งศีลธรรม จะไม่มีอะไรเป็นน้ำล้นฝั่งพอจะชน
พินชนไฟมาเผาไหม้กันเลย ที่มีเลยจากนี้ไปนั่นคือไฟทั้งนั้นไม่ใช่คุณ ผู้หญิงเมียเรานี้
เป็นคุณ หญิงนอกจากเมียเราแล้วเป็นไฟทั้งนั้น ผู้ชายผู้เราเป็นคุณ นอกจากผู้เรา
แล้วเป็นไฟทั้งนั้น อย่าพากันคิดเห่อเหิมจะเป็นพินเป็นไฟเผาบ้านเผาเมือง

สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งภายนอก เรียกว่ากาฝาก จะว่าสมบัติพูดไม่ลง ไม่ใช่สมบัติ
มันยาพิษกาฝากแทรกมากับหญิงกับชายที่เป็นน้ำล้นฝั่ง กว้านเข้ามาเผากัน นี่คือผู้ไม่มี
ธรรม มีแต่กิเลสเอาไฟเผาไหม้กัน เพราะโทษแห่งความห่างเหินจากศีลจาก
ธรรมนั้นแล จึงขอให้พากันไปปฏิบัติตามศีลตามธรรม แล้วจะมีความร่มเย็นเป็นสุข
สมบัติเงินทองข้าวของยศถาบรรดาศักดิ์นั้นเป็นสิ่งตามมา เสริมผู้ที่เป็นคนดีให้มีแก้ไข
ปฏิบัติดีขึ้นไป ไม่ใช่ได้มาเพื่อจะย้ายดีแหล่งต่อบุคคลผู้สะอาดแสวงหามาด้วยความผิด
ความพลาด ด้วยการคดการโกงการรีดการไถแบบต่าง ๆ นี้เอามา อันนั้นเป็นสมบัติ
เครื่องประดับตาโลกกิเลส กิเลสต่อกิเลสมันชอบอย่างนั้น

ว่าเขามั่งมีศรีสุขเงินทองข้าวของอย่างนั้น ก็เห่อกันไป แต่สิ่งที่ได้มานั้นคือพิน
คือไฟ เผาไหม้ผู้สะอาดแสวงหามาด้วยความไม่ชอบธรรม ตายแล้วสมบัติเหล่านั้นก็กลายเป็น
เป็นไฟเผาไหม้หัวใจ ลงนรกไม่รู้ตัวเลย ทั้ง ๆ ที่สัตว์โลกถูกกิเลสปิดบังว่านรกไม่มี
ๆ แต่นรกมีมากี่กัปกี่กัลป์ ตันนรกไม่มี ปลายนรกไม่มี ตลอดไปอย่างนี้ ทำไมเราจึง
ปฏิเสธได้ลงคอว่านรกไม่มี พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้ทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ต้อง
พูดละว่ามีเป็นล้าน ๆ พระพุทธเจ้า นับตั้งแต่เราเกิดมานี้จนกระทั่งถึงวันเราตาย พระ
พุทธเจ้า ๑ องค์ ๒ องค์ ๓ องค์ จนกระทั่งวันเราตายนับไม่ครบ

เพราะเหตุไร เพราะพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้นี้มากี่กัปก็กลับ เงื่อนต้นของพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ไม่มี เงื่อนปลายก็ไม่มี จะตรัสรู้มาเรื่อย ๆ แม้จะห่างกันบ้าง ห่างแต่ห่าง เพื่อจะตรัสรู้ตลอดมาอย่างนี้ เหตุใดพระพุทธเจ้าจะไม่มีในโลกเรา ก็เมื่อพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มาตรัสรู้ในแดนแห่งโลกนี้แล้ว มารู้อาเห็นสิ่งเหล่านี้ คือบาป บุญ นรก สวรรค์ ซึ่งมีมากี่กัปก็กลับไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลายเหมือนกันแล้ว ต้องยอมรับกัน ดี บอกว่าดี ชั่วบอกว่าชั่ว มาสอนธรรมต่อโลกสงสารสอนแบบเดียวกัน ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ที่จะสอนแหวกแนวให้ผิดจากหลักความจริงนี้ไปแม้แต่พระองค์เดียวเลย นี้พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้

แต่กิเลสมันก็กล้าหาญชาญชัย จึงเรียกว่าเป็นข้าศึกกับธรรม มันลบล้างให้หมด บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี แต่การสร้างทางบาปทางนรกทางลุ่มจมนั้นมันสร้างทุกเวลาล่าเวลา ความอยากก็อยากอย่างนี้ละ อยากได้เมียคนหนึ่ง อยากได้เมีย ๒ คน อยากได้เมีย ๓ คน อยากได้เมีย ๕ คน ๖ คน ๑๐ คน ความอยากอันนี้แหละคือทางโล่งแห่งนรก มันเปิดโล่งอยู่ แล้วมันก็บอกว่านรกไม่มี ทางไสกิไสเข้าไปเรื่อย ๆ ฝ่ายผู้หญิงก็ไม่ใช่ของเล่น มีเท่าไรไม่พอ มองเห็นผู้ชายที่ไหนตาแฉะ ๆ ตาแมวสู้ไม่ได้ มันติดมันดินหาฟืนหาไฟเผาไหม้ แล้วกิเลสมันก็ล่อลวงว่านรกไม่มี เหมือนกับบอกว่าไม่ต้องกลัวนั่นเอง มันก็ทะเยอทะยานติดดินไปจมลงในนรกมากขนาดไหน

นรกหลุมเดียวเท่านั้นนะ คนสัตว์เต็มโลกธาตุนี้สู้นรกที่สัตว์พวกทำบาปทำกรรมหนาแน่นแล้วไปจมในนรกนั้นสู้ไม่ได้นะ พวกนี้ยังมีจำนวนมากยิ่งกว่าสัตว์ในโลกนี้อีก เหตุใดเราจึงให้กิเลสมันลุ่มจุ่มก ปิดหน้าปิดตาเรา บอกนรกไม่มี ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ประกาศลั่นเป็นเสียงเดียวกันว่า นรกมีมาตลอดตั้งกัปตั้งกลับเสียงเดียวกันหมด ให้พิจารณาให้ดี นี่ละเรื่องของกิเลสกับเรื่องของธรรมมันลบล้างกัน อย่างนี้ เราเชื่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ได้เชื่อกิเลสตัวล่อลวง เราอย่าไปปฏิบัติตามมัน เชื่อพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนเป็นความสัตย์ความจริงเสมอหน้ากันไปหมด ต่อไปก็สอนอย่างแบบเดียวกันนี้ ให้เราตั้งใจยึดปฏิบัติ

เราอย่าเห็นว่านรกครีว้าสมัยนะ ถ้ากิเลสค้นหาในหัวใจของเรามันยังติดยังดิน ไม่มีคำว่าครีว้าสมัยเมื่อไร ทางโน้นก็ต้อนรับกันอย่างเต็มเหนี่ยวเหมือนกัน นรกก็ไม่มีคำว่าครีว้าสมัย สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ไม่มีคำว่าครีว้าสมัย ขอให้ผู้มีผู้ปฏิบัติดีอยู่เถิด อย่างพระพุทธเจ้าทรงสอนพระอานนทในเวลาจะปรินิพพาน พระอานนทไปทูลอาราธนาขอให้พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นเวลานาน พระองค์ก็ทรง ..ภาษาตลาดเราก็เรียกว่าทรงดูพระอานนทเลย อานนท จะมาหวังอะไรกับเราอีก ธรรมที่เราแสดงไว้

แล้วทั้งหมดนั้น เพื่อมรรคผลนิพพานล้วน ๆ เราสอนไว้หมดทุกแง่ทุกมุมแล้วไม่มีอะไรบกพร่อง แล้วจะมาหวังอะไรกับเราอีก

ก็คือยังเหลือแต่พระสรีระ ส่วนธรรมประกาศสอนโลกไว้หมดแล้ว และธรรมวินัยนั้นแลอาณนที จะเป็นครูเป็นอาจารย์เป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตามธรรมที่เราสอนไว้แล้วนี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อาณนที นี้พระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นเรื่องบาป เรื่องบุญ เรื่องนรก สวรรค์ จึงไม่ขึ้นอยู่กับพระพุทธเจ้าจะทรงพระชนม์อยู่หรือปรินิพพานไปแล้ว ขึ้นอยู่กับผู้ทำดีทำชั่ว ใครทำดีทำชั่วจะไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ให้ผลเสมอกันหมด ทำดีได้ดีตลอดไป ทำชั่วได้ชั่วตลอดไป แล้วสถานที่ที่จะบรรจุ เช่น สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน สำหรับคนดี ก็ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ว่าสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน หมดที่รับสำหรับคนสร้างความคิดแล้ว ไม่มีที่อยู่ ให้กลับคืนไปตกนรกกับเขาเสีย อย่างนี้ไม่เคยมี ใครไปทางไหนก็พอดีพอดีกับกรรมของตัวเอง ผู้สร้างกรรมชั่วก็ไม่มีคำว่า นรกครี นรกล้าสมัย ตายลงไปแล้วก็จม ๆ เหมือนกัน มันพอดีพอดีกับกรรมชั่วของตัวเองที่ทำมานั้นแล จึงไม่มีอะไรครีล้าสมัยถ้าการทำของตัวเองไม่ครีเสียอย่างเดียว

ถ้างดเสียเช่นการทำชั่ว เรงดเสีย ความชั่วก็ครี จะไม่เกิดขึ้นได้เพราะเราไม่ทำการทำความดีก็เหมือนกัน ถ้าเรายังทำอยู่ ความดีจะไม่ครีไม่ล้าสมัย นั้นละไม่มีอะไรครีล้าสมัย มันขึ้นอยู่กับตัวของเรา จงพากันตั้งอกตั้งใจไปปรับปรุงตัวเองแก้ไขตัวเอง สมนามว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ จะไม่เสียชื่อเสียงชาติของเราที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว

ในแดนโลกธาตุนี้ไม่มีศาสนาใดเสมอเหมือน เพราะศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส โลภวิหิงสา รู้แจ้งโลกตลอดทั่วถึงแล้ว ศาสนาอื่น ๆ เราไม่ได้ดูถูกเราพูดตามหลักความจริง เป็นศาสนาที่เป็นคลังกิเลส ผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นคนมีกิเลส เป็นคลังกิเลส เมื่อเวลาสอนโลกก็ต้องสอนแบบรูป ๆ คล่า ๆ กำด่ากำขาวหาความแน่นอนไม่ได้ สุดท้ายก็มาเข้าเนื้อกับตัวเอง เห็นแก่ตัว ชอบยังงัยสอนไปอย่างนั้น

แต่ศาสนาพระพุทธเจ้าขึ้นอยู่กับธรรม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพระพุทธเจ้า แม้พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก โลภวิหิงสา รู้แจ้งแล้ว ท่านกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว ท่านจึงถือธรรมเป็นใหญ่ ถือธรรมเป็นแนวทางเดิน สอนสัตว์โลกว่าสิ่งใด จริงตามนั้น ๆ ไม่มีผิดมีเพี้ยนเลย ให้เรายึด พุทธ ธรรม สรรณ คัจฉามิ เป็นหลักใจ อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อย่าตื่นกับเรื่องโลกเรื่องสงสาร อันเป็นเรื่องของกิเลสหลอกลวงสัตว์โลกให้ลุ่มจมไปตลอดเวลา

วันนี้พุทธธรรมะให้พี่น้องทั้งหลาย โดยมีฟ้าหญิงท่านเสด็จมาเป็นประธาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่พี่น้องชาวอุดรฯ เรา รู้สึกว่าเมืองอุดรฯ เรายังจะเป็นเมืองที่มีบุญมีกุศล มีวาสนามากอยู่นะ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แล้วสมเด็จพระนางเจ้า ตลอดเจ้าฟ้าหญิง เจ้าฟ้าชาย ท่านเสด็จมาที่อุดรฯ เรียบร้อย ๆ นี้ แสดงว่าเราพอมีวาสนาอยู่บ้าง ถึงได้พึ่งร่มบารมีของท่าน ได้กราบได้ไหว้ท่านเป็นขวัญตาขวัญใจของเราตลอดมา แล้ววันนี้ตอนเช้านี้แล้ว ตอนบ่ายท่านก็จะเสด็จไปเป็นประธาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่พี่น้องชาวอุดรฯ เรานึก นี่เป็นมหามงคลขนาดไหน เรายังไม่รู้หรือว่ามีวาสนา เกิดมาได้พบทั้งพระพุทธเจ้า ได้พบทั้งองค์กษัตริย์ วงศ์กษัตริย์ที่มาโปรดปรานพวกเรายู่เสมอ นับว่าเรามีบุญมาก

วันนี้ให้พากันตั้งหน้าตั้งตา สนองพระเดชพระคุณท่านอย่างเต็มอกเต็มใจ เมืองอุดรฯ มีอะไรเอามาให้หมด อย่าเอาไว้นี้ เอามาโชว์ที่หน้าทุ่งศรีเมืองให้หมด ผ้าป่า ดอลลาร์ เงินสด ทองคำ มีเท่าไรให้ชนมา อยู่ในตู้ในหีบไปเอามาตีแตกกระจายออกมา ขนเอาทองคำ ดอลลาร์ เงินสดออกมา เร็วราดเต็มทุ่งศรีเมือง จนกระทั่งหาทางเข้าไม่ได้ หลวงตาบัวหาทางเข้าไม่ได้ มันเต็มอยู่ด้วยกองมหาสมบัติของพี่น้องทั้งหลาย ที่จะมาช่วยชาติไทยของเรา เข้าไม่ได้ หลวงตาบัวจะแอบไปด้านหลัง แล้วขึ้นเวทีประกาศล้มล้มชเมยบารมีวาสนาของพี่น้องทั้งหลายที่ได้ออกมาทุ่งศรีเมือง ดารดาชไปด้วยทรัพย์สมบัติเงินทองกองมหากุศลของพวกเราในวันนี้ จงพากันตั้งอกตั้งใจ อย่าให้ขายหน้านะ

เมืองอุดรฯ เราเป็นเมืองเกิดของหลวงตาบัว และเป็นผู้นำพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ แล้วย้อนกลับมาเมืองอุดรฯ วันนี้ก็จะเป็นผู้นำของพี่น้องชาวอุดรฯ เรา บรรดาพี่น้องต่างจังหวัดทั่วประเทศไทยก็ต้องจ้องมองมา เป็นยังไงเมืองหลวงตาบัว เป็นท่าเป็นทางใหม่ จะไม่ขายหน้าละเธอ นี่ให้ระวังคำนี้ให้ดีนะพี่น้องชาวอุดรฯ เรา มีทำเอามาสิบเลยนะ คือติดหนี้เขาห้าบาท กลับไปแล้วค่อยไปหามาใช้เขา หามาใช้แล้วหาใหม่ให้หลวงตาบัวอีก เพื่อจะได้นำสมบัติเหล่านี้เข้าสู่คลังหลวงของเรา เพราะคลังหลวงรู้สึกขาดตกบกพร่องมากทีเดียว หัวใจพี่น้องชาวไทยของเราอยู่ที่คลังหลวง

เพราะคำว่าคลังหลวงนั้นคือสมบัติ ได้แก่หัวใจของพี่น้องชาวไทยเราทุกคน คน ๖๒ ล้านคนเป็นเจ้าของสมบัติกองนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงต้องสนับสนุนหามาบำรุงรักษา การที่จะมาทำลายนั้นไม่ได้ ถ้าเมืองไทยเราคอกไม่ขาดแล้วใครจะมายุ่งไม่ได้เลย สมบัติกองนี้ ต้องคอกเมืองไทยเราตัดขาดสะบั้นรองสมบัติเหล่านี้เอาไว้ ไม่ให้ใครมาแตะต้องเลย เราจึงต้องส่งเสริมกันทุกคน บำรุงรักษา ต่างคนต่างเสียสละเพื่อชาติไทยของเราจะมีความแน่นหนามั่นคงขึ้น เมื่อเรามีเงินกองนี้เป็นหัวใจของชาติไทยเราอยู่

แล้ว เราก็มีความยิ้มแย้มแจ่มใส มีการประกันตัวอยู่ในหลักธรรมชาตินั้นเองไม่น้อยหน้านะ เพราะสมบัติประกันตัวของเรามี

การซื้อขายการมาลงทุนจากประเทศต่าง ๆ ก็คือกองสมบัตินี้เป็นเครื่องประกันไว้แล้วในชาติไทยของเรา เพราะฉะนั้นการไปมาหาสู่ การซื้อขาย การมาลงทุนจากประเทศต่าง ๆ จึงมีदारดาษาไปทั่วประเทศไทยของเรา หลักใหญ่ก็คือสมบัติกองนี้เองเป็นเครื่องประกัน หากว่าสมบัติกองนี้ได้ล่มจมลงไปเสียอย่างนี้เขาไม่มองหน้านะ ไม่มีอะไรเหลือเลย หมดคุณค่า หมดราคาชาติไทยของเรา เพราะฉะนั้นจงพากันรักษาสมบัติอันนี้ไว้ ด้วยความเข้มงวดกวดขัน ด้วยความสละเป็นสละตายต่อสมบัติของตน

เช่นเดียวกับเรามีสมบัติอยู่ในบ้าน โจรมารมาจากที่ไหนจะมารบราเอาสมบัติของเรา คนในบ้านต้องเสียสละ ต่อสู้กันอย่างขาดสะบั้นไปเลย โจรไม่ตายเจ้าของสมบัติตาย เจ้าของสมบัติไม่ตายโจรต้องตาย อย่างนี้คำที่ว่าถอยกันไม่ได้ เฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของสมบัติจะถอยโจรไม่ได้เลย มีมากมีน้อยไม่ได้คำนึงว่าโจรมีจำนวนเท่าไร เจ้าของสมบัติต้องพลีชีพทันที ๆ

นี่เราเป็นเจ้าของสมบัติแห่งสมบัติกองใหญ่อันนี้ เรียกว่าคลังหลวง เราเป็นเจ้าของด้วยกันทุกคน มีอำนาจ มีสิทธิ มีความเป็นธรรมรักษาสมบัติของตนทั่วหน้ากัน เราจึงต้องสงวนรักษาอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เวลานี้ก็บกพร่องมาก จึงต้องได้เสาะแสวงหา พาพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศไทยได้เสาะแสวงหาสมบัติเหล่านี้ เพื่อเข้าสู่คลังหลวงของเราเป็นลำดับลำดับ เวลานี้ทองคำก็ได้แล้ว ๒,๐๘๔ กิโล หรือเรียกว่า ๒ ตัน ๘๔ กิโลก็ได้ สำหรับดอลลาร์นั้นได้ไม่ต่ำกว่า ๕ ล้าน รวมทั้งที่ฝากไว้กับคลังหลวงแล้วก็มี ที่อยู่ธนาคารก็มี รวมแล้วไม่ต่ำกว่า ๕ ล้าน ส่วนเงินสดนั้นเวลานี้มีอยู่แล้วในธนาคาร ๘๕๐ กว่าล้าน

สำหรับ ๘๐๐ ล้านนั้นหลวงตาได้ประกาศไว้แล้วว่า ๘๐๐ ล้านนี้เราจะหมุนเข้าไปซื้อทองคำทั้งหมด ๘๐๐ ล้านนี้เป็นอย่างน้อย เราจะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ส่วน ๕๐ กว่าล้านนั้นเราอาจจะแยกไปเป็นเงินหมุนเวียน ช่วยพี่น้องชาวไทยเราทุกแห่งทุกหนที่จำเป็น เช่น โรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ ที่ราชการ ตลอดโรงพยาบาลเหล่านี้ เรียกว่าออกจากเงินหมุนเวียนกองนี้ ออกไปช่วยพี่น้องชาวไทยเรา หากว่าไม่จำเป็นในเงินจำนวน ๕๐ กว่าล้านนั้น เราก็จะไม่ถอนออกมาใช้ เพราะเราเห็นเรื่องทองคำเป็นสำคัญมาก เราจะหมุนเข้าสู่ทองคำ ๆ เท่านั้น หากว่าจำเป็นจริง ๆ เราจะต้องพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ก่อนที่จะถอนเงินออกมาแต่ละบาทละสตางค์จากโครงการอันนี้นะ

ทั้ง ๆ ที่โครงการนี้ได้ตั้งไว้แล้วตั้งแต่ต้นว่า เงินสดนี้เราจะไม่นำเข้าสู่คลังหลวง เราจะนำเข้าเฉพาะทองคำและดอลลาร์ สำหรับเงินสดทั้งหมดเรากำหนดไว้ว่า เราจะให้เป็นเงินหมุนเวียนช่วยทั่วประเทศของเรา ด้วยการก่อสร้างนั้นก่อสร้างนี้เพื่ออุดหนุนนั้น แต่ถึงอย่างนั้นเรายังรักสงวนมากจึงไม่กล้าแตะต้อง เช่น เงิน ๘๕๐ กว่าล้านนี้เราไม่เคยถอนแม้สตางค์หนึ่งเลยนะ แล้ว ๘๐๐ ล้านนี้เรากำหนดตายตัวไว้แล้ว แม้เราตายไปก็ตาม เงิน ๘๐๐ ล้านนี้จะต้องหมุนตัวเข้าซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเท่านั้น แล้ว ๕๐ กว่าล้านก็ตั้งที่เรียนแล้วตะกั๊นนี้ หากไม่จำเป็นก็ไม่เอาออก เราจะหมุนเข้าสู่ทองคำกันทั้งหมด

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ว่า การนำพี่น้องทั้งหลายนี้ หลวงตาได้นำเต็มเม็ดเต็มหน่วย เช่นเดียวกับเราเป็นผู้นำเราในการฆ่ากิเลสด้วยอรรถด้วยธรรม ฉันทไต่ก็ฉันทนั้นเหมือนกัน ไม่มีคำว่าย่อหย่อนอ่อนกำลัง เอาเป็นเอาตายเข้าว่า จนกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ที่นี้ความทุกข์ความจนก็เต็มอยู่ประเทศไทยของเรา จึงหมุนธรรมที่เคยช่วยโลกมานมนานเข้ามาสู่ชาติไทยของเรา ให้มีการทะนุถนอมบำรุง ประหยัดมัธยัสถ์ รู้เนื้อรู้ตัว อย่าสุรุ่ยสุร่าย อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อย่าลืมนื้อลืมตัว

การอยู่การกินการใช้การสอยให้พอเหมาะพอดี อย่าเลยเถิดเลยประมาณจะผิดจากธรรม ผิดธรรมแล้วก็ผิดเรานั้นแหละ ชาติไทยของเราจะจมได้ด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อทะเยอทะยาน ให้ต่างคนต่างมีความประหยัดมัธยัสถ์ ชาติไทยของเราจะค่อยกระตุ้นตัวเองแล้วก็ค่อยหนุนขึ้นไปโดยลำดับ เพราะคนไทยของเรารู้จักการเก็บการรักษา ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นคุณงามความดี

แล้ววันนี้ตอนบ่าย ๒ โมงก็จะมีงานที่ทุ่งศรีเมืองของเรา ซึ่งเป็นงานของหลวงตาบัว เป็นผู้นำโดยเฉพาะอีกด้วยนะ ไปช่วยทั่วประเทศไทย เป็นผู้นำทั่วประเทศไทย แล้วกลับมา วันนี้จะเป็นวันที่หลวงตาบัวจะเป็นผู้นำพี่น้องชาวอุดรฯ เรา มีเท่าไรให้ชนมาให้หมด หมูหมาเปิดไก่อย่าเอาไว้ หมาดัวหนึ่งราคาเท่าไรหักรายได้จากมัน หมาดัวนี้ขายได้ ๑๐ บาท วันนี้เราจะแยกเอา ๕ บาทไปช่วยชาติ ไก่ตัวนี้ราคา ๑๐ บาท เราก็จะแยกเอา ๕ บาทมาช่วยชาติ เด็กเล็กเด็กน้อยมีกี่คน คนหนึ่งหักมา ๆ พ่อแม่หักมา แล้วรวมแล้วเป็นเงินเท่านั้น เราจะเอาไปช่วยชาติ

หลวงตาบัวก็จะยกไปหมดทั้งวันนี้แบ่งสันปันส่วน แขนงไปไว้ที่นั่น ขาไปไว้ที่นี่ เอาไปหมดทั้งตัวขึ้นธรรมมาสน์เลยวันนี้ละ คอยดูตั้งแต่พี่น้องชาวอุดรฯ เราเกี่ยวกับเรื่องทองคำ ดอลลาร์ เงินสด จะมีมากมีน้อยเพียงไร ถ้าหากว่าเดินเข้าไปเห็นแต่ต้นไม้ใบหญ้า ไม่เห็นทองคำหรือไม่เห็นต้นผ้าป่าเลย หลวงตาบัวจะแผ่นกลับวัดทันทีเลย ไม่ไป เตียวไปแล้วขายหน้าเขาอีก เพราะนั้นก็ขายอยู่แล้ว จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายรักษา

หน้าหลวงตาไ้ณะ ไปนี้ให้เกลื่อนกลาดด้วยสมบัติเงินทองข้าวของ โดยมีสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ท่านมาเป็นประธาน มาเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรแก่เรา แล้วอย่าขายพระพิภคร์ท่าน ไม่ได้นะ แล้วจมนไปเลยนะเมืองไทยเราเนี้ อย่าให้ท่านได้เห็นในเรื่องเหล่านี้

เอาให้เต็มเหนี่ยว ลูกเมืองอุดรฯ หลวงตาเกิดที่เมืองอุดรฯ ออกเป็นผู้นำพี่น้องชาวไทย คราวนี้อย่าให้ขายหน้าเป็นอันขาด เอาให้เด็ดให้เดี่ยวนะ วันนี้ฝากไม่ฝากอะไรมาก ฝากความเด็ดเดี่ยวให้กับพี่น้องทั้งหลาย เอาจริงเอาจังนะ หลวงตาจะยิ้มแย้มแจ่มใส เจ้าฟ้าหญิงท่านเสด็จกลับกรุงเทพฯ ท่านก็ทรงยิ้มแย้มแจ่มใส โห ไปคราวนี้ดี ท่านจะได้ว่าบ้างนะ ไปคราวนี้ดี ถึงขั้นดีมาก ว่างั้นเลย พวกชาวอุดรฯ เราไม่มีอะไรเสียหายเอามาหมด เก็บอะไรทุกอย่าง ดอกบังดอกเบี้ยจากหมูจากหมา เป็ด ไก่ ขนมาหมดช่วยกัน เรียกว่าชาวอุดรฯ เราเป็นนักพลีชีพจริง ๆ ท่านจะได้ไปชมเซยที่กรุงเทพฯ เพราะกรุงเทพฯ ไม่เคยมีอย่างนี้แต่เมืองอุดรฯ เรามี เราได้ไปอวดกรุงเทพฯ บ้าง

อย่าเอาไปอวดตั้งแต่ความทุกข์ความจน ความไม่เอาไหน ความตระหนี่ถี่เหนียว อย่าไปอวดนะ ทั่วประเทศไทยในโลกเราเนี้มีแต่เรื่องเหล่านี้อย่าเอาไปอวด ให้เอาความเสียสละกล้าเป็นกล้าตายไปอวด เอาละวันนี้แสดงธรรมเพียงเท่านี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา พูดไปพูดมากก็นานเอง เอาละนะ ที่นี้จะให้ศีลให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com